

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25CoCsp/41/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4318204247
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4318204247.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Márie Malíkovej v právnej veci žalobcu: A. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX Z. nad E. XXX, zastúpeného: Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie sumy 400 eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice dňa 2. júna 2020 č.k. 11Csp/101/2018-98, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti **p o t v r d z u j e**.
II. V časti týkajúcej sa trov konania rozsudok súdu prvej inštancie mení tak, že žalobca má nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.
III. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 200 eur do troch dní od dňa právoplatnosti rozsudku. V ostatnej časti žalobu zamietol. Žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 5 prvá a posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

1.2. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázať, že Okresný súd Levice rozsudkom zo dňa 15.11.2017 č.k. 9Csp/87/2017-61 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 500 eur s príslušenstvom a priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, čím v plnom rozsahu vyhovel žalobe na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z odôvodnenia rozsudku zistil, že žalobca uzavrel dňa 06.11.2013 so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bola žalobcovi poskytnutá suma 1.284,25 eura. Žalobca zaplatil na úver spolu 3.375,54 eura. Tento úver bol súdom považovaný za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 písm. b), d) zákona č. 129/2010 Z.z., keďže zmluva neobsahovala, resp. obsahovala nepresné obligatórne náležitosti (ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f), k) zákona č. 129/2010 Z.z.). Keďže žalobca zaplatil žalovanému na úver vyššiu sumu, než bol povinný a žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, bol žalovaný zaviazaný vydať bezdôvodné obohatenie v požadovanej výške 500 eur.

1.3. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobcovi prislúcha primerané zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., pretože ako spotrebiteľ uplatnil na súde porušenie svojich práv, resp. porušenie povinností žalovaného v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. Zároveň bol pri uplatnení svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia procesne úspešný v konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp.zn. 9Csp/87/2017, keď bola žalovanému rozsudkom zo dňa 15.11.2017 č.k. 9Csp/87/2017-61 uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi peňažné plnenie v sume 500 eur spolu s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Konštatoval, že za úspešné

uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovených zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi podľa § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z.z. možno považovať nielen úspech v súdnom konaní na základe žaloby na určenie, ale aj na základe žaloby na plnenie podanej spotrebiteľom z dôvodu, že došlo k porušeniu jeho práv alebo k porušeniu povinností voči nemu ako spotrebiteľovi, proti tomu, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom alebo osobitnými predpismi zodpovedá. Vyslovil názor, že preto nie je nutné, aby sa vo výroku rozsudku porušenie práva alebo povinnosti aj konštatovalo. Výrok rozsudku o priznaní uplatneného peňažného nároku je záväzný pre strany sporu, aj pre súd. Uviedol, že z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že ide o plnenie priznané žalobcovi z dôvodu, že sa žalovaný bezdôvodne obohatil na jeho úkor, keď peňažné plnenie od žalobcu prijal. A to napriek tomu, že súd prejudiciálne posúdil poskytnutý úver, ako o úver bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 písm. b), d) zákona č. 129/2010 Z.z., dôvodiac, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi stranami sporu, neobsahovala obligatórne náležitosti stanovené v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f), k) zákona č. 129/2010 Z.z. Konštatoval, že úverový vzťah medzi stranami sporu bol založený na základe spotrebiteľskej zmluvy, ktorá sa riadi § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka pri posudzovaní spotrebiteľských zmlúv, vrátane zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý reguloval poskytovanie spotrebiteľských úverov v dobe uzavretia úverového vzťahu. Žalovaný dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie úverov, nepochybne pri uzatváraní kontraktu so žalobcom nedodrжал zákonom požadované náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalovaný porušil povinnosti uložené mu zákonom č. 129/2010 Z.z. vyhotoviť perfektnú a spotrebiteľovi zrozumiteľnú zmluvu o úvere so všetkými zákonom vyžadovanými náležitosťami. Žalobca sa z tohto dôvodu voči žalovanému úspešne domohol vydania bezdôvodného obohatenia. Z uvedených dôvodov sa súd prvej inštancie nestotožnil s právnym názorom žalovaného, že úspešné uplatnenie práva na finančné zadosťučinenie musí vyplývať len z výroku právoplatného rozhodnutia súdu, v ktorom sa konštatuje porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom alebo osobitnými predpismi.

1.4. Pri stanovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie prihliadol na to, že konaním žalovaného bolo zasiahnuté do práv žalobcu ako spotrebiteľa, do jeho majetkovej sféry, keď na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalovaný od žalobcu prijímal plnenia nad sumu poskytnutého úveru, hoci na tieto plnenia vzhľadom na to, že išlo o úver bezúročný a bez poplatkov, žalovanému nevznikol nárok. Ďalej prihliadol na diskomfort žalobcu, ktorý nastal z dôvodu, že bol nútený sa ako spotrebiteľ domáhať vydania bezdôvodného obohatenia na súde, ako ochrany proti porušeniu práv a povinností zo strany žalovaného. Uviedol, že právo na primerané finančné zadosťučinenie sa v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vzťahuje na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa alebo povinnosti stanovenej zákonom alebo osobitnými predpismi na súde. Preto pri stanovaní výšky primeraného finančného odškodnenia vychádzal z výšky priznaného peňažného plnenia žalobcovi priznaného v súdnom konaní právoplatným rozsudkom Okresného súdu Levice zo dňa 15.11.2017 č.k. 9Csp/87/2017-61 v sume istiny 500 eur. Konštatoval, že úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa alebo povinnosti stanovenej zákonom alebo osobitnými predpismi na súde vo väčšom rozsahu než je priznaný nárok v sume istiny 500 eur žalobca nepreukázal. Preto nemohol prihliadnuť na prípadné ďalšie plnenia, ktoré žalovaný prijal, ktorých vrátenia sa žalobca proti žalovanému v súdnom konaní nedomáhal. Z uvedených dôvodov stanovil primerané finančné zadosťučinenie, ktoré je povinný žalovaný zaplatiť žalobcovi v sume 200 eur. Konštatoval, že finančné zadosťučinenie predstavuje 40 % z priznanej sumy istiny súdnym rozhodnutím z titulu vydania bezdôvodného obohatenia (zo sumy 500 eur), čo možno považovať za primerané a dostatočné s prihliadnutím na funkciu satisfakčnú za zásah do majetkových práv spotrebiteľa a vzhľadom na nutnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia v súdnom konaní, ale aj s prihliadnutím na funkciu sankčnú, aby tak dostatočne odradilo dodávateľa od prípadných budúcich porušení práv spotrebiteľov. Z uvedených dôvodov žalobe vyhovel v časti o zaplatenie sumy 200 eur. V ostatnej časti o zaplatenie 200 eur žalobu zamietol, keď nepovažoval za primerané priznať žalobcovi finančné zadosťučinenie aj v tejto ďalšej sume.

1.5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a vzhľadom na čiastočný procesný úspech obidvoch strán sporu žiadnej zo strán sporu nepriznal právo na náhradu trov konania.

2.1. Žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti II. a III. výroku zmenil tak, že žalobcovi prizná finančné zadosťučinenie vo výške 200 eur a nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. Uplatnil si nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Dôvodil ustanoveniami § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, nakoľko súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.2. Žalobca vo vzťahu k výške priznaného finančného zadosťučinenia namietal, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Pritom nespochybnil, že

zákon nestanovuje žiadne kritériá, podľa ktorých sa má určiť výška zadosťučinenia, okrem kritéria primeranosti. Avšak tvrdil, že jedným z kritérií pri porušení práv alebo povinností v rámci spotrebiteľských úverov je aj výška odplaty, ktorú veriteľ (žalovaný) od spotrebiteľa (žalobcu) požadoval, hoci na ňu nemal nárok, pretože súd posúdil úver vyplývajúci zo zmluvy ako bezúročný a bez poplatkov. K tomu poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 11.12.2019 sp.zn. 24Co/140/2019, Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 04.12.2019 sp.zn. 5Co/144/2019, Okresného súdu Prievidza zo dňa 07.02.2019 sp.zn. 11Csp/65/2018, Okresného súdu Prešov zo dňa 28.08.2019 sp.zn. 17Csp/34/2019, Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 5Co/934/2015 a Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co/350/2015. Namietal, že pokiaľ súd prvej inštancie vychádzal zo skutočnosti, že žalobca nepreukázal porušenie práva alebo povinnosti v rozsahu väčšom ako 500 eur, ktoré boli priznané rozsudkom Okresného súdu Levice sp.zn. 9Csp/87/2017, jeho záver nie je správny, pretože z rozsudku vyplýva, že žalobca na zmluvu zaplatil až sumu 3.375,54 eura a istina úveru predstavovala sumu 1.284,25 eura. Preto sa žalovaný obohatil o sumu 2.091,29 eura a tomto rozsahu zasiahol do majetkových práv žalobcu. Pokiaľ si v konaní 9Csp/87/2017 uplatnil len sumu 500 eur, bolo to z dôvodu opatrnosti, keďže nemal k dispozícii všetky doklady o úhradách splátok na úver. Za nesprávny považoval aj úsudok súdu prvej inštancie, ktorý percentuálne porovnával výšku primeraného finančného zadosťučinenia k rozsahu porušenia práva alebo povinnosti (40 %), ktorá by pri rozsahu 2.000 eur mala byť 800 eur. Namietal, že rozhodujúcou skutočnosťou je práve bezdôvodné obohatenie žalovaným na jeho úkor v rozsahu viac ako 1.500 eur.

2.3. Žalobca napadol aj výrok o náhrade trov konania a tvrdil, že bol úspešný v základe nároku, preto mu náhrada trov konania patrí v rozsahu 100 %, bez ohľadu na to, v akej výške sa priznalo primerané finančné zadosťučinenie. Argumentoval, že výška uplatneného nároku nie je právnymi predpismi stanovená, nedá sa ani vypočítať na základe podkladov, ale plne závisí od úvahy súdu. K tomu poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 56/2017 a komentár k Civilnému sporového poriadku.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania. Tvrdil, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie má podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa povahu nemajetkovej ujmy, pričom musí byť preukázaná jej existencia v príčinnej súvislosti s porušením práva. Priznanie nároku na náhradu trov konania za situácie, že žalobca netvrdil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by sa mohol domnievať o danosti nároku v žalovanej výške, by viedlo k tomu, že by nemal žiadnu procesnú zodpovednosť za výsledok sporu.

4. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 10.11.2020 zotrval na odvolaní a zopakoval svoju argumentáciu z neho. Poukázal tiež na svoje tvrdenia z konania pred súdom prvej inštancie. Námietky žalovaného vo vzťahu k odvolaniu proti výroku o trovách konania nepovažoval za relevantné.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP). Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, a v časti týkajúcej sa trov konania rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobca má nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

8.1. Z obsahu spisu vyplýva, že Okresný súd Levice rozsudkom zo dňa 15.11.2017 č.k. 9Csp/87/2017-61 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 500 eur s príslušenstvom a priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, čím v plnom rozsahu vyhovel žalobe žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Okresný súd svoje rozhodnutie zdôvodnil s poukazom na skutočnosť, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 06.11.2013 zmluvu o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXX, na základe ktorej bola žalobcovi poskytnutá suma 1.284,25 eura. Žalobca zaplatil na úvere spolu 3.375,54 eura. Tento úver považoval okresný súd za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 písm. b), d) zákona č. 129/2010 Z.z., keďže zmluva neobsahovala, resp. obsahovala nepresné obligatórne náležitosti (ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f), k) zákona č. 129/2010 Z.z.). Dospel k záveru, že žalobca zaplatil žalovanému na úvere vyššiu sumu, než bol povinný a žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, preto ho zaviazal vydať bezdôvodné obohatenie požadovanej výške 500 eur.

8.2. V súvislosti s uvedeným porušením povinnosti žalovaným, žalobca uplatnil na súde právo na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 400 eur podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., tvrdiac, že boli splnené všetky zákonné podmienky pre jeho priznanie, a to porušenie povinnosti veriteľom, úspešné uplatnenie porušenie práva spotrebiteľa na súde a príčinná súvislosť medzi nimi. Zároveň tvrdil, že mu reálne vznikla škoda, keď bol nútený plniť žalovanému prostriedky, na ktoré žalovaný nemal nárok.

8.3. Žalovaný vo vyjadrení tvrdil, že rozhodnutie v konaní 5Csp/82/2017 nekonštatovalo porušenie povinnosti žalovaného ustanovenej zákonom na ochranu spotrebiteľa. Navrhoval žalobu zamietnuť.

8.4. Súd prvej inštancie žalobe čiastočne vyhovel, keď žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 200 eur do troch dní od dňa právoplatnosti rozsudku. V ostatnej časti žalobu zamietol. Žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Na odvolanie žalobcu bola zamietajúca časť rozsudku súdu prvej inštancie a výrok o trovách konania predmetom skúmania odvolacím súdom.

9. Podľa § 3 ods. 5 prvá a posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

10.1. Odvolací posudzujúci rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti z hľadiska zisteného skutkového stavu, citovaného zákonného ustanovenia a odvolacích dôvodov dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností a z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver. Súd prvej inštancie považoval v danej veci za rozhodujúce, že žalobca uplatnil na súde porušenie svojich práv, resp. porušenie povinností žalovaného v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. a bol pri uplatnení svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia procesne úspešný v konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp.zn. 9Csp/87/2017, v ktorom bola žalovanému rozsudkom zo dňa 15.11.2017 uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi peňažné plnenie v sume 500 eur spolu s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Konštatoval, že za úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovených zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi podľa § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z.z. možno považovať nielen úspech v súdnom konaní na základe žaloby na určenie, ale aj na základe žaloby na plnenie podanej spotrebiteľom z dôvodu, že došlo k porušeniu jeho práv alebo k porušeniu povinností voči nemu ako spotrebiteľovi, proti tomu, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom alebo osobitnými predpismi zodpovedá. Dospel k záveru, že v dôsledku porušenia povinnosti žalovaným v zmluvnom vzťahu posudzovanom v konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp.zn. 9Csp/87/2017, žalobcovi prislúcha primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200 eur dôvodiac jej primeranosťou k vzhľadom k výške bezdôvodného obohatenia priznaného žalobcovi súdom (500 eur) s prihliadnutím na jeho satisfakčnú funkciu, kompenzujúcu zásah do majetkových práv žalobcu, ako i na funkciu sankčnú, ktorá pôsobí na dodatočné odradenie dodávateľa od prípadných budúcich porušení práv spotrebiteľov. Odvolací súd sa s uvedeným záverom v celom rozsahu stotožnil, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti ako vecne správny potvrdil. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie svoj rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti dostatočnej miere po právnej aj skutkovej stránke odôvodnil, keď uviedol svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil a danú vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa týmto odôvodnením v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť dôvodov rozsudku v napadnutej časti ďalej iba poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

10.2. Pri rozhodovaní o trovách konania súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil, že žalobca bol v spore úspešný len čiastočne a preto nesprávne rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. V tomto smere treba prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, podľa ktorého bol úspešný v základe nároku, preto mu náhrada trov konania patrí v rozsahu 100 %, bez ohľadu na to, v akej výške sa priznalo primerané finančné zadosťučinenie. V danej veci bolo predmetom konania právo na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Odvolací súd, posudzujúci nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k uplatnenému právu dospel k záveru, že žalobca bol v konaní plne úspešný, nakoľko rozhodnutím súdu prvej inštancie bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom primeraného finančného zadosťučinenia sumu 200 eur, z čoho vyplýva, že súd prvej inštancie považoval právo žalobcu na priznanie finančného zadosťučinenia za dôvodné, pričom jeho výška závisela od úvahy súdu. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa trov konania zmenil tak, že žalobca má nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením. Pre úplnosť odvolací súd upresňuje, že vymeriavacím základom pre výpočet výšky trov konania bude súdom priznaná suma.

11.1. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti odvolací súd dodáva, že nárok na finančné zadosťučinenie podlieha voľnej úvahe súdu, ktorý musí mať k dispozícii dostatok tvrdených a preukázaných skutočností, z ktorých pri svojej úvahe musí vychádzať. Nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia súd posudzuje v prvom rade z hľadiska dôvodov, ktoré sú uvedené v žalobe, a zistených skutkových okolností. Ďalej sa súd zaoberá závažnosťou a intenzitou konania žalovaného a nepriaznivými následkami tohto konania na žalobcu, ktoré musia mať konkrétnu podobu. Netolerovateľné je napríklad konanie v rozpore s dobrými mravmi uplatnením neprímerane vysokej odplaty za poskytnutie úveru a rovnako tak absencia zákonných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy. Nie je však možné opomenúť ani skutočnosť, že žalobca získal od žalovaného finančné prostriedky, ktoré požadoval a aj ich použil pre svoju osobnú potrebu.

11.2. V danej veci žalobca v žalobe tvrdil, že boli splnené všetky zákonné podmienky pre priznanie finančného zadosťučinenia za porušenie povinnosti žalovaným, ktoré bolo úspešne uplatnené na súde a ktorým mu reálne vznikla škoda, keď bol nútený plniť žalovanému prostriedky, na ktoré žalovaný nemal nárok. Pritom poukázal na rozhodnutie v konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp.zn. 9Csp/87/2017, ktorým mu bolo priznané plnenie 500 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Podľa názoru odvolacieho súdu, vzhľadom na uvedené skutkové tvrdenia žalobcu, ktoré boli v konaní pred súdom prvej inštancie aj preukázané, zisteným nepriaznivým následkom konania žalovaného v podobe vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho strane vo výške 500 eur je priznaná suma finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v danej veci vo výške 200 eur, plne primeraná.

12. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 3 CSP pri posudzovaní danej veci zaoberal podstatnými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní. Odvolací súd nespochybňuje tvrdenie žalobcu že jedným z kritérií pri porušení práv alebo povinností v rámci spotrebiteľských úverov je aj výška odplaty, ktorú požadoval veriteľ od spotrebiteľa. Neprimerane vysoká odplata za poskytnutie úveru skutočne patrí medzi posudzované skutočnosti v rámci prejednávania nárokov zo spotrebiteľských zmlúv. V danej veci však súd prvej inštancie neprímeranosť odplaty za poskytnutie úveru preukázanú nemal. Nemožno totiž stotožňovať skutočnosť, že žalobca na úver zaplatil viac finančných prostriedkov, ako mu bolo poskytnuté, s neprímerane vysokou odplatou. Celková suma, ktorú žalobca zaplatil žalovanému za celú dobu splácania, je v prvom rade ovplyvnená výškou mesačných splátok a celkovou dobou splácania úveru. Pokiaľ sú splátky dohodnuté nízke, čo môže byť aj v záujme dlžníka, predlžuje sa doba splácania úveru, a tým sa zvyšuje aj celková suma, ktorú spotrebiteľ zaplatí. Podľa názoru odvolacieho súdu z hľadiska posudzovania primeranosti odplaty za poskytnutý úver je rozhodujúca ročná percentuálna miera nákladov, ktorá vyjadruje mieru všetkých nákladov, ktoré spotrebiteľovi vzniknú v súvislosti s úverom za obdobie jedného roku. Hoci je nesporné, že v úverovej zmluve bola nesprávne uvedená RPMN, z uvedeného zistenia nevyplýval záver, podľa ktorého ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekročila výšku odplaty tak, že by mohla byť hodnotená v rozpore s dobrými mravmi. Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, podľa ktorej v danej veci išlo o neprímerane vysokú odplatu za poskytnutý úver. Pokiaľ žalobca namietal, že rozhodujúcou skutočnosťou je bezdôvodné obohatenie žalovaným na jeho úkor v rozsahu viac ako 1.500 eur s touto námietkou sa odvolací súd nestotožnil. Hoci finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa plní aj funkciu satisfakčnú, nemožno ho považovať za prostriedok na uplatnenie náhrady majetkovej ujmy na strane spotrebiteľa voči tomu, kto za porušenie povinnosti zodpovedá. Predpokladom priznania finančného zadosťučinenia v prvom rade uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi a ďalej spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu, pričom nie je rozhodujúce, či spotrebiteľovi ujma skutočne vznikla. Okresný súd Levice vo veci sp.zn. 9Csp/87/2017 považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie niektorých zákonných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy. V dôsledku toho priznal žalobcovi právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v uplatnenej výške 500 eur. Je len logické, že uvedenú sumu priznaného bezdôvodného obohatenia vo veci Okresného súdu Levice sp.zn. 9Csp/87/2017 súd prvej inštancie považoval za smerodajnú pri posudzovaní primeranosti priznaného finančného zadosťučinenia v danej veci. Aj odvolací súd považuje za spravodlivé, aby výška primeraného finančného zadosťučinenia vychádzala zo sumy bezdôvodného obohatenia, ktorej vydania sa žalobca domohol od žalovaného v súvislosti porušením povinností žalovaného pri vyhotovení úverovej zmluvy, keďže súd prvej inštancie sa už porušením povinností žalovaným nezaoberal, v tejto otázke vychádzal z rozhodnutia vo veci sp.zn. 9Csp/87/2017.

13. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, a v časti týkajúcej sa trov konania rozsudok súdu

prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobca má nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

14. O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 a 2 CSP a podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo, z dôvodu, že obe strany mali v konaní úspech len čiastočný, pričom pomer ich úspechu bol rovnaký. V odvolacom konaní bol žalovaný úspešný v napadnutej zamietajúcej časti, v ktorej bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený, a žalobca bol úspešný v časti trov konania, v ktorej bol rozsudok súdu prvej inštancie zmenený.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).